

REGGELŐ.

Pesten csütörtökön april 16^{kán} 1840.

Megjelen tárnával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' kép és festője.

(Eredeti beszély.)

J. Galantai Balogh Ida kisasszonynak

tagosztályi,

Deák György barátomnak

pozsoni emlékül
rokonkeblüleg.

I. A' z á r d a.

Sűrűn ömlött alá hirtelen összetolult fellegekből a' zápor, mely minket a' bobbioi hegylánczok közt ért utól. Nagyon sötét volt; lábunkat sem láttuk, annál kevésbbé utunkat és számtalan ágozatait.

„Eltévedtünk — mond vezetőm — Signore! mi eltévedtünk.“

„Mi tevők legyünk Tometto?“ — kérdém vezetőmet; 's ő gondolkodott, olykor olykor egy, corpo di Bacco'-t szalasztva-ki ajkain.

Villámlott, 's Tometto nem várta-be az új villámot, hanem hogy annál a' tájt 's hollétünket jobban kivehesse, egy magas fára mászott. Ujra villámlott, 's én aggálytelt arczczal jövendöltem vezetőm arczáról utunknak majdani kelleme vagy bajait. Szivem azonban megkönnyebbült annak örömsugárzott arczát látva.

„Se baj uram! száz 's néhány lépés, és mi padovai St. Antonio zárdájában vagyunk.

„Reménylesz szives fogadtatást?“

Kettőztetett léptekkel ügettünk az aggott modorú kolostorhoz. A' vezető kopogtatott. A' márványcsarnokon éji csendben hangzotak vissza az ajtónok papucs-kalimpolatai. Alig hogy magunkat neveztek, egy magános szűk cellába vezetettünk-be; hol minden késelem nélkül fáradalmunkat puha ágygyal enyhíthettük.

Reggel korán felébresztett az imára serkentő harang. Mi sietünk a' kápolnába. Időhamvazta doriai oszlopokra nehézkedett a' festvénydús ó szellemű tető. Az oldalfalakat, oltárt szent képek díszíték.

A' sekrestyébe két korintheta oszlop vezetett. Szép volt az egyháznak többi képe is: de a' sekrestye főképe, sz. Agnes, mély buzgalommal tölté-el keblem'. Mennyi felség, mennyi méltóság, mennyi

kellem, női szendesség ömlött-elj az egész mún! én nem győztem eléggé csudálni. Örömsugárzó arczczal leste ezt a' vezető szerzetes.

„Még egy halandó sem lépett e' helyre, kinek lábai ne gyökerestek volna le e' kép iránti buzgalomból — intézé hozzám szavait jegyzőleg, elfogultságomból ébresztve.

„És ki lehet a' festő? — kérdém vizsgálva a' festmény minden párkányát.

„Signore, ha szives leendsz nálunk delelni, Pater Chrysostomus bizonynyal érdekes adatokat fog e' képről közleni.“

Noha utam igen sürgetős volt, tudnivágyom megigérteté velem az ott maradást.

III. A z ő r ü l t t.

Alig várhattam a' déli harangszót, melly minket a' riffettorióba idézend. Végre eljött az, 's a' szerzet egyik tagja engem egy hosszú, egyszerű 's csupán a' megváltó és padovai sz. Antal képével ékített terembe vezetett. Az előima elmondattott, 's mi helyet foglaltunk.

„Nehezen várod édes fiam — kezdé nem sokára Chrysostomo, egy 67 éves, hosszú ősz-szakálú aggastyán, észrevéve nyugtalanságomat — a' kép történetét.“

„Valóban atyám! igen lekötelezne ön az elmondássali szivességgel“ — volt válaszom. Az atya kiüríté tölt kelyhét, harakolt, 's ünnepélyes de nyájas hanggal kezdé, mi következik.

„Ez előtt mintegy harminczegy évvel, midőn én voltam e' kolostor legifjabb tagja, ez egy tébolyodottal népesült. A' tébolylázból hamar kigyógyult a' beteg, és szelid, bús, csendes és merengő kedélyt ölte. Napokat járkált-át a' virágos kertben 's közel sétában szótlan és lecsüggő fővel. A' déli harang ebédre, az esti cellájába hívta őt, a' szüntelen szótalant. Ha rossz idő vala (minek nagy befolyása volt kedélyére) vagy változékonny alakot ölte magára, akkor többnyire zárt ajtóknál éjt napot töltött festőasztala mellett. E' művégeztével a' sekrestyei képnek egy-egy szétszaggatott hasonalakját lelé cellájában a' szobarendező. Kérdeztük őt sokszor, de válasza vagy szenvedelmes fejrázás vagy kielégitlen 's félharagos pár szó volt.

Sokszor könnyű szemekkel találtuk őt egyik elvonultabb kedves magányhelyén; de okát soha se vehettük-ki. Hetek multak; ő sétált vagy festett, evett vagy aludt. Azonban közelgett itt létének egy éve. Az évet befejező hóban komoly vonalmai sötét borúsakká, mélyebbek 's könnyen ingerelhetőkké levének. Gyakran napokat töltött kedves elvonult magányában festvényeivel, 's a' kép, mindig ugyanazon egy kép, elszaggatott romokban találtaték ott meg.

A' harmadik hét közelgett. Ő egyre keveset evett, keveset aludt: csak járkált és festett; újra festett és járkált. Így mult a' hét, 's így közelgett Agnes napja. E' napot megelőző estvén vártuk őt a' rifettorióba, hova mindig, még legnagyobb elszórttságában is, meg szokott jelenni. Ő nem jött.

„Pietro! keresd őt cellájában, 's mondd, hogy enni hívatom; azonban vizsgálj, mit csinál! — mond a' perjel az öreg szobarendezőhez. Pietro azon hirt hozá, hogy az örültt csendesén viselé magát; két kezében nyugasztott fővel magas gomolyzatú mécs mellett ült, 's gondolkodott; azért nem is merte háborítani.

„Jól tevéd“ — nyugtatá a' perjel.

Mi aggódni kezdénk a' láznak újabb kitörésén, de perjelünk külsőleg megnyugtata, bár becsejében ő volt tán köztünk legnyugtalanabb. Ő maga egyedül sietett — eltiltván minket az örültnek háborításától — annak cellájához. Gyors és szenvedelmes léptekkel mérte az szobáját végig; fel-feltekintett ég felé, ismét kezébe sülyeszté fejét, és tovább sétált.

„Mi bajod?“ — kérdé a' perjel. A' kérdezettett megállt, bámult, és távozást inte kezével; mit a' perjel is legokosbnak vélvén, tett és valósitott. A' perjel lefektekor mintegy félóra mulva engem küldé-fel újra. Angelo már ekkor festőasztalánál ült, erősen foglalkozva alapfestvényivel. Arczai epedőkké, szemei 's ajkai sovárgókká olvadtak; — gyorsan forgatá ecsetét.

Egy órával szürkület előtt felébredt a' perjel, 's aggálytelve sietett ablakához, hogy a' tébolyodottnak szobájába nézhessen. Ennek mécse most is pislogott. Erős csengetés. 's a' csengőnek elszakadása hatottak a' perjel füleibe.

„Eredj, nézd-meg szegény Angelót, 's teljesítsd kívánatát, ha okosnak látod“ — e' szókkal költé-fel Pietrót, ki tüstént távozott.

A' tébolyodott vonalmaiból magasztas öröm és szellemi kéj önté szerte világát. Körülfutkosá szűk szobáját; tombolt, ujongott; majd meg-megállt a' kép előtt — mi éji virasztásának szüleménye volt — megcsókolá annak mennyei arcát, és sirt.

„Mit kívánsz signore?“ — kérdé Pietro tőle.

„Az egyház kulcsát, imádkozni 's e' képet felakasztani; — kérlek édes Pietróm, add ide hamar!“

Semmi oktalant nem látott ebben Pietro, 's így átadá a' kulcsot, és megvivé a' hirt a' tüstént öltözködő perjelnek.

Sebesen sietett a' tébolyodott az egyház oszlopszatain át a' szűk sekrestyébe. Letette mécsét, felakasztá festményét, 's leborulva az előtt, égre függesztett szemekkel 's gyönyörbe önlött arczczal imádkozott magában.

Elvégzé imáját 's egyet sohajtott. Egy pillanat — 's egy ürült üvegce néhány csepp mérges festékkal hevert a' lerogyott mellett.

„Az Istenért!” — kiálta a' jelenetet lesett perjel.

„Agnese! — sohajtott édes fájdalommal a' festő, 's egy hó óta ez volt az első szó, melyet tőle a' perjel hallott, 's egyszersmind utósó szava.

(Vége következik.)

Mindennek néném oka.

(Vége.)

Sárkány teringettét is! Szinte megközelítettük a' Schiller 's Göthe feletti elsőbségről szóvitázók sorsát, kiknek parviadal-okozta halálukkor sül-ki, hogy a' halál okai mindegyik előtt ismeretlenek. Esetünk is a' maga áltüneteiben élő szerelem saját jelleme, mely hall, itél, de roszul 's félszegül. Parányiból is mennyei élvezet vagy kárhozatot képez; tárgya mindig legszebb, — 's legyen bár szó a' Kaukazon tuli legszebbéről, ő az övét érti; elragadtatásához told, vagy aczél paizst ölteni készül; mi több, fellegekig óriásodik viadal-lángért ugy, a' mint legszebbjéről hallott. No de így van az, mikor az ész inasképpen jelenhetik-meg a' sziv mellett.

Nem kis feladat volt most már a' még eszelős czimzetek körül is forgolódó urnőnek nyelvharca 's a' vétkes galádok folytonos hazudtolásai közt eszelősség gyanúja nélkül maradnom előbbi állításom mellett, 's magamat tisztába hozhatni; — minthogy Lórád a' bátya előtt is ismételt kalandból természetesen mit sem tudhatott. Nem is volt más mód, mint tüstént kocsira ülni a' törvényhatóságnak jelentendő gyanú terheltekkel. De mi előtt indulnék, halljad ten szerencsédet is. E' sokat jelentő igécske zárja ezt „ő tied!” A' derék bátya, sok „pont”-jai, mennydörgős adta”-i Lórád hű szerelme, Csapdárának általam gyanúsítása szerencsésen diadalmaskodtak. Azért leendő ipad ölelve köszönt, napadasszony sem nevez már garázdának; tud mindent; Lórád vár; én pedig büntelen bünös, ki csak a' ten-kivánta szerencsének rád ohajtásában voltam 's leszek vetélytársod, ki nek boldogsági báj-virága barátja öröm-kertében nyilt 's nyiland, ezt kívánom: tartós legyen boldogságod!

VIII.

J u t a l o m.

Öszbó 8.

Türj 's edződj; valaha fájdalomd jódra lehet még.

Sok betegeknek adott a' fanyar ír javulást.

OVID.

Mondják, hogy nincs némi haszon 's cél nélküli teremtmény. 'S már e' szeriut a' tudósok ott is hasznót vivnak-ki, hol az inkább

tamási tapintatokból hívő ember előtt tapasztalatilag nincsen adat. Vitájukba ne keverődjünk; mert ők magasan állnak; a' feléjük vezető lépcsőzet egyes lelki lábakat kíván-meg, hasonlókat egy városi piperőczéhez, ki a' tánczvigalmi estén minden másod perczben húsz lépcsőt fut-el imárottjai után; — mi inkább föld, mint lég emberei vagyunk. De hogy még is valamihez értőknek láttassunk (mert láttatni jobb tudás, mint tudni láttatás nélkül) olyanhoz fogjunk, mit a' tapasztalás segítségével dülőre vihetünk. Példaul: a' légy hasznos; mert a' heverőt tette zavarja álmából. Így használnak némelly — szenvedélyökben veszteglő férfiaknak — bolygatásaikkal a' kardos nők. A' hunyor öl és gyógyít; a' kőris-bogarkában tő-szomszédok a' vész és védszer. Így a' kárhozatot dörgő ajkak csókra is alkalmasok. Nem lehet hát tagadni, hogy az örök haborús nőket is némi haszonra ne teremtette volna a' jó Isten, ki ezen kívül még egy bizonyosabb célra is használja őket. Nénémel is mennydörgés szállt udvaromba: de a' mennydörgés, elégetvén légből a' tespedtt gőzőket, új éltető erőt szokott árasztani. A' sikai tilosnáli bajrohamat ő okozá, és a' bajrohamban egy kedvesjövendő magva volt elvetve. Ebből folyik a' reunioi kaland, méltatlan bánás, vád, 's nem intésed hanem fenyegetésed. — Tejfeles csuprot vágni valaki fejéhez! ez még az ugy nevezett papucs-kormány alatti türelemnek is tizenhármass próbája; — azonban ha ez nem működik, szerencsésen menekvül Galyasiéktól a' két cselészövvő, 's továbbra is gyanúban maradok. De így most olly tiszta fejéren állok, mint annak szemünkbe özőnlőtt nedve. Jutalmam sem maradt-el; lesz bajtárs ma holnap öröm, szép feleség, lakoma (mert ne gondold ám, hogy azokkal tartanék, kik ez utóbbi ősi szokásból is kihaladtak); minden lesz, még keringő is, kinek mi tetszik. Csak az kár, hogy ezt Csapdári nem éldeleheti, mint ki jövendő sorsa elől nagy szerencséjére tovább állt; de kit hatóság nyomoz; mert a' két fogoly-társ vallomása őt terheli, 's több adatot hoz-fel, mellyek szerint Alcibiades vétek-köntösét magára öltve, mint madarász-pók a' gyenge kolibrik körül rég hálózgat. — Bitoroltt bárói czimével öntött — érczét megolvasztott művesként — sok anyai szívet a' neki tetsző mintába, miután bűnös merényű reménnyel készíté cselészövényét, de mellyből jelenleg két áldozatnak ki szemeltt menekült: Lórád t. i. 's Bárdoni Lóra, egyetlen leánya Menyhártnak, ki testvéréveli csere által költözött nem rég a' sikai pusztára. — Lóra az első találkozás-kor G**ben vala, nénjéhez menendő; mint lett vadászatából Csapdári uti társa, azt már tudod. De még azt nem ugy-e, hogy a' reunio estéjén hogyan, mi okból indulhatott éppen leányrabló nyomozására a' rendőrség? Ezt is megmondom.

Az általam megrohant cselészek elárultatva, 's egyszersmind felismertette vélvén magukat, hogy az ördög-sugalta tett rossz követ-

kozése elől biztosíttatnának, rögtön visszatérnek, 's a' már ekkor szorongva kérdezősködő néne előtt egy elrohanó kocsiról addig szólnak beszélnek, míg végre is elragadásnál állapodnak-meg; 's gondold csak bajtárs! még az illető helyről is ezek kérnek nyomozó rendőrséget. Nem is csuda, hogy Bárdoniékkal sok mások reám gyanakodtak, 's keseríték balhíremmel jó atyámat. De most már se baj! Flórám meggyógyult; atyámmal Bárdoniéknál — gondolhatod mi okból — megfordultunk, — 's annyit mondhatok; hogy elválásunkkor egy boldogító érzet csejje csillámlott-meg az egymást szívesen ölelő apák szemében, hogy Lórám ajkára foglалózott csókomhoz képest, a' legelevenebb menyecskeszemű tüzsikra is csak jégdarab. Megbékéltem nénémmel is, ugy sem soká zegernyészkedik már udvaromban.

Egy nevű nőekkel szerencsésítették bajtárs! Maradjon ez után is lelkünk egybe olvadva. Kezet rá! hogy ártatlan kedvesink bölcsője felett is magyar ajak fogja hangzani:

Egy Istenünk egy a' hazánk!

Vajha szívünk mondja és szánk!

Ezt is ohajtja a' hív

Hazáját szerető szív.

SZÜCS KÁROLY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Szokatlan légtűnemény Kargopol és Kostromában. — A' Nordische Biene következő tudósítást közöl Kargopolból (Olonez kormányzóságból): Jul. 31-ke (Aug. 12-ke) csendes, tiszta 's meglehetősen meleg nap vala, de a' lég telve volt kellemetlen szaggal. Délutáni 5^{1/2} órától észrevevék, hogy a' nap hova tovább veresebb, az ég setét narancsszínű lön, kelet felől mindig sűrűbbedő setétség terült-el a' város fölött, 's Kargopol nem sokára éjjel volt fedve egészen. A' csudálkozó lakosok gyertyát gyújtottak házaikban, 's a' ritka éj nyolczadfélig tartott; midőn könnyű déli szél keletkezett. A' setétség kelet felé vonult, 's a' keleti láthatáron egészen fekete felhő képződött. Éjfél tájban eső kísért az erős déli szelet, 's az egész aug. 1-je olly esős volt, hogy szokott magasságát harmadfél arschinnel (mintegy 8 lábbal) haladta túl az Onega folyam. — Nevezetes, hogy Kostromában, Kargopoltól tehát igen messze, ugyan azon nap hasonló tűneményt láttak. Déli 12 és 1 óra közt könnyű fűsthöz hasonló vékony köd mutatkozott, a' nap veres lön 's kénzagot érzének. — Két óraker a' nap egészen veresnek és sugártalannak látszék; az eget tűzszínű köd borítá, a' nap mindig kisebb és setétebb lön, míg végre egészen behomályosult. Ez idő tájban az egész láthatár tűzsárga vala; 3 óraker délnyugotról éjszakkélet felé homályosodni kezdé, 's 4 óraker olly setét lett, hogy néhány lépésnyire alig lehetett megkülönböztetni a' tárgyakat, szobákban pedig gyertya nélkül látni lehetlen vala. Ez tűnemény alatt mintegy hamuvá változott papirosdarabkákhöz hasonló valami hullott szakadatlanul; az idő igen meleg, de széltelen vala. — 6 óraker könnyű délnyugoti szél támadott, 's délnyugoton, mint midőn pitymallik, derülni kezdé; 7 óraker egészen ki volt derülve; a' lég hidegebb

lön, mint e' r tka tünemény alatt vala. — Igen szembétünő, hogy két egymástól olly messze fekvő helyen (a' távolság 4 szélességi fok) egyazon napon hasontünemény mutatkozik, 's igen érdekes volna tudni, ugyanazon darab földön fekvő helyeken vétettek-e hasontünemények észre?

Alaschka f é l s z i g e t. — Alaschka nevezetes választvonalul szolgál az állat- és növényország között. E' f é l s z i g e t e n egy részről rozmár, a' föld-sarki kör lakosa, találhatik; más részről kolibri, a' délfényes hirnőke, repked. Az aleuti szigeteken, irányában a' Behringútnak, rozmárt az é. sz. 56^o 30' ig találhatni; kolibri pedig Alaschka f é l s z i g e t d é l k e l e t i oldalán Cook bemeneteig a' sz. 60^o alatt terjed. A' jeges róka délen szinte Alaschkaig jó. Az aleuti szigetek gyakran látogattnak jeges medvéktől, kik jéghegyeken, melyek a' paron feltornyosodnak és sokáig olvadatlanul maradnak, jönek oda. E' szigetek nedves levegője előmozdítja a' fűnővést, 's Unalaschka sziget, Lütke szerint, Brasiliával vetélkedhetik buja rétfjeivel.

KÜLÖNFÉLE.

Káplár uram! máskor hívasson engem. Az amerikai szabadság-háború alkalmával egy tiszt polgári öltözetbe burkolva a' szomszéd statusba lovagolt. Itt közben egy kis földelrősség mellett kelle haladnia, mellynek erősítésén egy káplár kormányzása alatt néhány ember dolgozott. Eppen egy nagy gerenda fölemelésével vesződtek, melly iránt a' káplár majd így majd úgy oszta parancsot. A' tiszt megáulitvan lovát egy ideig nyugodtan nézte a' sikeretlen erőlködést; végre a' káplárhoz fordult, 's kérde: „hát ön mért nem segít a' gerendát emelni?“ — A' kérdeztetett megbántott imperatorként fordult a' kérdezőhöz, és pittyedt ajkkal, mellyben a' megvetés tükröző magát, válaszolt: „mert én k á p l á r v a g y o k!“ — „Ah, ezt valóban nem tudtam! Ezerszer engedelmet kérek tisztelt káplár ur, hátán megsértém!“ — mond a' tiszt, 's gyönyörű lováról lepattanva, azt egy fához kötö. Ezután a' dolgozók közé lépven, a' gerendát kezdé emelni, 's midőn homlokának verejtékezése közben azt kívánt helyre emelték volna, ismét lóvára ült, 's a' káplárhoz fordult, mondv: „káplár uram, ha máskor ismét dolog fordul-elő, 's önnek kevés embere lenne, hívasson engem, és önnek fő parancsnoka minden időben kész lesz segitni.“ — A' káplár villám-sujtottként álla. A' tova szaguldó tiszt — Washington volt.

I g a z i k ö z é p. 1831-ben a' francia ministerium, nehogy egy párttal meghasonljék, mindig a' középuton látszék jární, miért minden végzése Parisban „i g a z i k ö z é p“-nek (le juste milieu) nevezteték. Az oppositiolapok részéről természetesen nem hibáztak e' mondatnak gunymagyarázatai, mellyek közül a' következők elég elméseknek látszanak.

„Igazi közepe a' háromszinű zászlónak a' — fehér“

„Igazi közép a' sas és kakas között a' — kanpóka.“

„Igazi közép az igazság és hazugság között az oklevél (charte).“

„Igazi közép a' tanácsház és tuillériák között a' — Palais Royal.“

Lafayette tábornok a' követkamrában februar 21-kén az „i g a z i k ö z é p“ rendszerét e' szókkal támadá meg: „Ha valaki mondja: négy és négy nyolcz, és egy ultra állítja, hogy az tíz, igazi középben vagyunk-e, ha mondjuk: négy és négy kilencz?“

CSEBBI.

Uj muzeum Parisban. Parisban van egy muzeum, melyről csak kevesen tudnak, egy titkos képesarnok, mely keményen van elzárva, mint a' fukar kincses ládája. E' muzeumba csak nemzeti öröknek szabad lépni, mások előtt zárva marad ajtaja. Azonban ki egyszer küszöbét átlépte, bizonyos, már korábban meghatározott ideig, benn maradni tartozik. De hát mit tartalmaz e' muzeum? festvényeket szobrokat! Ha a' nyitott ajtón belépünk, egy asztalon, székenj's lócaágyon (Pritsche) kívül egyebet nem látunk. — Egy muzeumban? Igen, igen; mert hogy körülírás nélkül kimondjuk, e' muzeum a' parisi nemzeti örök börtöne, melyben a' katonai fenyték elleni botlásaikért bűnhődnek, 's különösen a' 14-ik szám alatti szoba, melyet a' nemzeti őrség közt szolgált legjelesebb művészek, akaratlan ott mulatásuk alatt, elméjük legjelesb szüleményeivel ékítették. E' szoba leginkább csak Deveria teremének neveztetik, minthogy Deveria Achilles volt első, ki fogsága idején képzeménye ihletését a' falra tette. Ezóta minden művész, ki 24 órát töltött-el e' szobában, emléket hagyott maga után. Magán az ajtón gyönyörű pastell-mivű Krisztus-fej van Mai-tól; az ajtó felé Chatillon három gyermeket rajzolt, amourettek, angyalokat, vagy nemtöket, kik egy szalagot tartnak következő irattal: Deveria Achilles szobájja. Maga Deveria a' falra meglepő szép csoportozatot festett majdnem életnagyságú alakokkal: a' keresztény szeretetet egy fiatal hölgy alakjában, ki anyai reményben van. A' hölgyre édesen mosolyog egy gyermek, kit hátán visz, 's ki anyja vállán keresztül kandikál; egy másnak emlőit nyújtja. Egy harmadik anyja kezét simogatja; más kettő pedig palástja alá rejtezik, mely olly bő, minőnek a' keresztény szeretet palástjának kellenni. — Ennek közelében Bernard, ki Rothschild teremét fresco-festvényekkel díszíté, egy királynét festett, ki vértanúi pálmát tart kezében. A' királyné lábainál Ciceri Ernesztől gyönyörű vázlat látható: egy piperőcz XIII. Lajos korából, ki egy leánynak fülébe sug valamit. Ezután Lafay-tól egy politikai allegoria következik: egyrepülő hajú Amazon, ki száguldó lovon ül, 's kezében zászlót tart, melyre a' francia kakas van festve. Egy tábornoki ruhába öltözött katona meztelen kardot szegez elébe; de a' hölgy oldalánál egy más némbéri alak lebeg, kiterjesztett szárnyakkal; valószínűleg a' győzelem istennője. Leconte tájrajzban hagyá-fenn emlékét; Pascal szobrász három eszterágotrajzolt különböző nevetséges állásban. Boulanger Armand, magát festé-le borús tekintettel, 's fogai közé szorított pipával. Távulabb egy Odalisk látható majdnem egészen németalföldi sztylben, e' mellett pedig ismeretlen kéztől a' foglyok nemtője, mi inkább sötét, földalatti börtönbe illenék, hol könyörületlen falak megett olly tömördek áldozat senyved éveken át. Különben e' foghely képműveiről egészen elhiresült, és sok műbarát a' nemzeti őrség tagjai közül készakartosan vét valamit, hogy börtönbe kerüljön, 's ekkor a' gondviselőt gazdagon megajándékozza, csak hogy a' 14-gyedik számú szobába zárja őt, mely különben kizárólag művészeké. Egy angol a' falakat már megvásárolni akarta, 's helyökbe másokat akar rakatni.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, valóságos angol vas-sajtón,
uri utsza 612.